

ימיה האחרונים

כחתף בא עלינו האסון.

בשתיים-עשרה בלילה, אור ליום ג', 30 ביולי 1946, הגיעה אסתר לחדרה. בשעה אחת ורבע התדפקה על דלת חדרה, שכנתי הקרובה, העירתי, עמדה בפתח כמתחטאת: "סלחי לי, רבקה, שעוררתיך, תקפוני כאבים, ודאי התקפה של כיס-המרה. הביאינא לי בקבוק חם". מילאתי מבוקשה. בטווח היתה, שזו התקפה של כיס-המרה, שכן אין זו לה פעם ראשונה. לא הסכימה שאעיר את הרופא: "הכאבים אינם חזקים כל כך. זה יעבור". ואמנם כעבור שעה נרגעה ונרדמה.

מדי פעם קרבתי אל חדרה, הקשבתי: היא ישנה.

בחמש וחצי טרם בוקר התעוררה מתוך כאבים חזקים. קראתי לרופא. הוא בדק והזריק לה זריקות להרגעה. אך יצא מהחדר, ניסתה אסתר להוכיח לי ברוב הוכחות, שאינה מפונקת ויודעת לשאת בסבל ואינה ממחרת להסריח את הרופא. בהשפעת הזריקות נרדמה וישנה עד לשעה תשע בקירוב. כשהתעוררה, הועברה לחדרי-החולים שלנו לשם בדיקות נוספות. לא יצאה שעה קלה ודווקא מחדש וביתר-שאת. בשתיים-עשרה בצהריים הוסעה לבית-החולים "שחייצר" שבטבריה. מצבה נקבע מיד כרציני ביותר. מחלתה הוגדרה: קטע של המעייים הדקים נסתם לגמרי וגרם לשיתוקו של חלק גדול מהמעייים. לפנות-ערב נותחה.

למחרת ביקשה למסור לילדים, למשפחה ולידידים, שהרגשתה הוטבה. אך הרופאים היו מודאגים. באחת אחר חצות, אור ליום חמישי,

נקראו בני המשפחה לבוא. המצב הורע והלך ושוב לא נשקפה כל תקווה.
ציפו לנס שיתרחש.

ביום חמישי, בשעה שש ורבע בבוקר, גועה. הכרתה היתה צלולה
עד השעה האחרונה. לא חשבה כלל, שהיא הולכת למות. ביקשה להביא
אליה בבוקר את הילדים. כוחות חיים פעמו באסתר עד הרגע האחרון.
נאבקה בכל כוחה — ונוצחה.

דמומים ויגעים עמדנו באפלת הלילה לפני הקבר הפתוח. מהבהבים
אורות פנסים. הלב מפרפר והעיניים נישאות לעבר השער: אולי הוא עוד
יגיע, חיים, ברגע האחרון. הלא הבטיחו השליטים*.
כל כך חיכינו לך, חיים, הן אי אפשר, אי אפשר לגזול ממך גם
את מתך. שעות על שעות חיכינו. מבוקר עד חצות — ולשוא.
והורד הארון, ונסתם הגולל.

מי פילל, כי בביתנו שלנו תיגזל גם זכות אנושית זו מאחד
חברינו — הזכות להיפרד וללוות את חברתו, אם ילדיו בדרכה האחרונה,
רבקה פקר

* הימים ימיררפיה, וחיים, חברה של אסתר, בין הכלואים. למרות
כל ההשתדלויות מצד המשק לא ניתן לו לבוא ללוויה, והגיע רק למחרת
היום בשעת לילה מאוחרת.